

## **Per Nadal, cada ovella al seu corral**

Estimats diocesans,

Gairebé hi som. Queda poc. Que ningú no pensi que ja ha arribat a Betlem. Que ningú no s'emboliqui amb excuses de mal pagador dient que no és prou digne per atansar-se a contemplar el misteri de l'Infant diví. Recordeu què vam dir: el nostre és un camí eclesial, comunitari, i, per tant, això d'arribar a Betlem és cosa de tots. L'Esperit és qui ens convida a gaudir de cada passa. Aquestes darreres setmanes ho hem anat dient de maneres diverses —recordes?—: per arribar a Betlem cal «fer pinya», cal «tocar de peus a terra» i cal «fer-se el llit», és a dir, entendre que el servei als qui ens envolten és quelcom substancial per a la vida cristiana. Doncs bé, arribats a aquest punt, voldria encomanar-vos una mica més d'entusiasme i de força per fer l'últim tram, comentant una dita conegudíssima de la nostra saviesa popular: «Per Nadal, cada ovella al seu corral».

No voldria pas que s'entengués que hem de viure el Nadal de manera tancada, excloent i autoreferencial. Quin desastre seria entendre la vida d'aquesta manera. Desitjaria subratllar la importància i la necessitat per a tots, i pel bé de la missió, que poguéssim posar ordre, però no a la manera d'un requisit intransigent. Ens cal posar ordre segons el voler de Déu. Vet aquí.

Tots tenim el nostre «corral», aquell espai familiar en què hem crescut i seguim creixent. És un espai únic i irrepetible. No existeix la família perfecta (d'això en parlarem un altre dia) ni el «corral» ideal. El Nadal té molt a veure amb la família, lloc de missió per excel·lència. Avui, moltes unitats familiars estan tristament deseparades, perjudicades. Tots, des del nostre propi lloc, en som una mica responsables. Alguns pensen la família com un búnquer; altres la viuen i la plantegen com un espai sense límits o amb pocs —poquíssims— topalls. No creieu que hauríem d'acceptar, d'una vegada per totes, que tot «corral» necessita un accés, és a dir, un criteri de vida coherent, raonable i dialogant? I si aquest judici és, precisament, l'Infant diví i tot el que Ell ens ve a comunicar? Jesús diu als seus deixebles: «Jo soc la porta de les ovelles» i també «soc a la porta i truco». Quina delicadesa.

Amb el Nadal, tota «ovella», és a dir, cadascú de nosaltres, vol gaudir d'aquell espai familiar en què ens reconeixem estimats, volguts, acollits. Propiciem-lo. És ben cert que, de vegades, on costa més viure la fe és en família. Hem privatitzat massa la nostra relació amb Déu. Hem de ser més dels qui no tenim por de compartir la nostra esperança amb aquells amb qui compartim la vida més sovint. Hem de dir, doncs, «menys pantalles i més diàleg»? Crec que sí, i és que trobar-nos al nostre corral també comporta un tarannà, un estil. Els bons detalls familiars són crucials.

I no vull pas acabar aquesta brevíssima reflexió sense remetre'm a Maria. Ella és qui converteix el «corral», la cova, en un lloc d'humanitat, de tendresa i d'esperança. Ho fa juntament amb Josep, l'espòs, qui, des del silenci d'aquell segon pla, dona suport, estabilitat i enteresa a un projecte familiar centrat en Déu. Siguem, doncs, dels qui reconeixem que l'ordre no és rigorisme i no és pur atzar, sinó deixar entrar, un cop més, Jesús en la nostra família, en la nostra comunitat, en la nostra Església. Que sigui Nadal per a tothom.

Amb la meva benedicció i afecte,

**+Daniel Palau Valero**  
Bisbe de Lleida

## **Por Navidad, cada oveja a su corral**

Queridos diocesanos:

Ya casi estamos. Falta poco. Que nadie piense que ya ha llegado a Belén. Que nadie se excuse con pretextos de mal pagador diciendo que no es lo bastante digno para acercarse a contemplar el misterio del Niño divino. Recordad lo que dijimos: el nuestro es un camino eclesial, comunitario, y, por tanto, eso de llegar a Belén es cosa de todos. El Espíritu es quien nos invita a disfrutar de cada paso. Estas últimas semanas lo hemos ido diciendo de distintas maneras —¿recuerdas?—: para llegar a Belén hay que «hacer piña», hay que «tener los pies en el suelo» y hay que «hacerse la cama», es decir, entender que el servicio a quienes nos rodean es algo esencial para la vida cristiana. Pues bien, llegados a este punto, quisiera encomendaros un poco más de entusiasmo y de fuerza para hacer el último tramo, comentando un dicho conocidísimo de nuestra sabiduría popular: «Por Navidad, cada oveja a su corral».

No quisiera que se entendiera que debemos vivir la Navidad de manera cerrada, excluyente y autorreferencial. Qué desastre sería entender la vida de ese modo. Querría subrayar la importancia y la necesidad para todos, y por el bien de la misión, de que podamos poner orden, pero no como un requisito intransigente. Necesitamos poner orden según la voluntad de Dios. He ahí la cuestión.

Todos tenemos nuestro «corral», ese espacio familiar en el que hemos crecido y seguimos creciendo. Es un espacio único e irrepetible. No existe la familia perfecta (de eso hablaremos otro día) ni el «corral» ideal. La Navidad tiene mucho que ver con la familia, lugar de misión por excelencia. Hoy, muchas unidades familiares están tristemente desamparadas, perjudicadas. Todos, desde nuestro propio lugar, somos un poco responsables. Algunos conciben la familia como un búnker; otros la viven y la plantean como un espacio sin límites o con poquísimos límites. ¿No creéis que deberíamos aceptar, de una vez por todas, que todo «corral» necesita una entrada, es decir, un criterio de vida coherente, razonable y dialogante? ¿Y si ese juicio es, precisamente, el Niño divino y todo lo que Él nos viene a comunicar? Jesús dice a sus discípulos: «Yo soy la puerta de las ovejas» y también «estoy a la puerta y llamo». Qué delicadeza.

Con la Navidad, toda «oveja», es decir, cada uno de nosotros, desea disfrutar de ese espacio familiar en el que se siente amado, querido, acogido. Propiciémoslo. Es muy cierto que, a veces, donde más cuesta vivir la fe es en familia. Hemos privatizado demasiado nuestra relación con Dios. Debemos ser de los que no tienen miedo de compartir su esperanza con aquellos con quienes comparten la vida más a menudo. ¿Debemos decir, entonces, «menos pantallas y más diálogo»? Creo que sí, y es que encontrarnos en nuestro corral también implica un talante, un estilo. Los buenos detalles familiares son cruciales.

Y no quiero terminar esta brevísima reflexión sin remitirme a María. Ella es quien convierte el «corral», la cueva, en un lugar de humanidad, de ternura y de esperanza. Lo hace junto con José, el esposo, quien, desde el silencio de ese segundo plano, da apoyo, estabilidad y entereza a un proyecto familiar centrado en Dios. Seamos, pues, de los que reconocen que el orden no es rigorismo ni puro azar, sino dejar entrar, una vez más, a Jesús en nuestra familia, en nuestra comunidad, en nuestra Iglesia. Que sea Navidad para todos.

Con mi bendición y afecto,

**+Daniel Palau Valero**

Bisbe de Lleida

